

Не е народъ родъ притиснѣтъ и смазанъ,
Распокѣсанъ безжалостно на части. . . .

* * *

Ниже врѣме отъ години пилешки;
Прѣминуватъ родоветъ човѣшки,
А живѣѣтъ народытъ които
Бѣдуще си приготвили честито.

Столѣтія, вѣкове ся настигатъ,
Идѣтъ бури, по нѣкога и хала, —
Упованы на себе ся, немигатъ
Стоятъ твърдо, непоклатны кат' скала.

Бодри, горди, турили ся на чело;
Свѣтътъ тѣхенъ; тѣ боравятъ, расправятъ,
Располагатъ, распореждатъ и смѣло
Дигатъ, слагатъ, туй що искатъ направятъ.

* * *

А какъ стоятъ народытъ що търсятъ
Чуждѣ помощъ и въ неволѣхъ защитѣ? —
Распилены; скупомъ нищо не вършатъ.
Духне вѣтеръ, като прахъ ги размита.

Въ смъртниѣ сѣикѣ на мъртило живѣѣтъ
И треператъ кога чуѣтъ че тѣтне,
И ся сгибятъ когато ги връхлѣѣтъ. —
Живы-мрътвы, салтъ за хулѣ безсмъртни!

Мършава е тамъ народность и блѣда